

Poëtische theaterreis vol intimiteit en magie

THEATER Tussen van Schweigman &. Gezien 19/2 in Frascati. Tournee t/m 15/4. Meer info: www.boukjeschweigman.nl

Even staan we in het volle licht. Het volledige publiek op het podium van Frascati, stil en overdonderd. Dan worden we teruggeworpen in de eenzaamheid van de diepste duisternis, waarin je je niet kunt voorstellen dat je omringd bent door zo veel andere mensen.

Theatermaker Boukje Schweigman maakte naam met bijzondere voorstellingen op locatie, op basis van mime en beweging. Producties als *Ruim*, *Dreef* en *Wiek* vielen op door hun ongebruikelijke intimiteit en grote poëtische kracht. In de theaterzaal lukte het niet altijd om die bijzonder sfeer vast te houden, maar haar nieuwe voorstelling *Tussen* slaagt daarin volledig.

Dat is vooral de verdienste van het magistrale lichtontwerp van Schweigmans vaste samenwerkingspartner Theun Mosk. Wat hij weet te bereiken met subtiele kleurverschillen, nabeelden en de allerdonkerste schemer is subliem.

De entree is al bijzonder. Het publiek begint met een rondgang door de krochten van Frascati om op het duistere toneel uit te komen. Sommige spelers liggen in de foetushouding op de grond in een kleine licht-

cirkel. Pas na enige tijd wordt de tribune zichtbaar en mogen we gaan zitten.

We zien een kluwen menselijke ledematen uit het duister opdoemen, een kuise orgie van friemelende ledematen. Lichaamsvormen worden onderscheidbaar, figuren proberen zich los te maken, worden weer teruggehaald. Het schemerlicht brengt de waarneming in de war en verhuult kleuren. Dan maakt één man zich vrij.

Het is de Japanse danser en choreograaf Kenzo Kusada. Met zijn sterke, goeroe-achtige *presence* is hij de aanjager van de rest van de voorstelling. Is hij de eerste mens, een god of gaat *Tussen* ook gewoon over theater maken? Ondanks de vele dansante elementen blijft de voorstelling open voor (vele) concrete interpretaties. Samen met Mosks onaardse licht zorgt de altvioolmuziek van Oene van Geel – met veel pizzicato en live sampling – voor een onwerkelijke sfeer die de hele voorstelling aanhoudt.

Aan het eind lijken de spelers voor het eerst het publiek te ontdekken. In het duister, slechts onderbroken door een korte lichtpuls, klimmen ze de tribune op en komen ze tussen ons in zitten. Het besluit van een reis van het absolute niets naar het huidige moment. Magisch theater.

SIMON VAN DEN BERG

